

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015 - 3983

Dato: 26. maj 2015

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 28. april 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 301 (SOU alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).**

Spørgsmål nr. 301:

"Vil ministeren redegøre for, om der er en tidsgrænse for, hvor længe en tvist om mellemkommunal refusion mellem en handlekommune/tidligere opholdskommune og en opholdskommune kan pågå med den konsekvens, at en borger ikke får den nødvendige, herunder eventuelle akutte, og pligtige hjælp efter serviceloven, samt hvordan en opholdskommune skal forholde sig, såfremt en handlekommune/tidligere opholdskommune ikke vil yde mellemkommunal refusion for en indsats efter serviceloven, jf. lovgivningen om mellemkommunal refusion, i den periode, hvor tvisten mellem de to kommuner afklares."

Svar:

Hvis der opstår uenighed mellem kommuner om deres forpligtelser efter den sociale lovgivning, kan sagen indbringes for Ankestyrelsen efter retssikkerhedslovens § 61. Bestemmelsen omfatter bl.a. uenighed om, hvorvidt en kommune skal betale mellemkommunal refusion. Bestemmelsen omfatter også uenighed om, hvilken kommune, der er handlekommune for en borger.

En kommunes afslag på mellemkommunal refusion kan således indbringes for Ankestyrelsen. Klage over et sådant afslag skal ske inden 4 uger efter afgørelsen. Har den afslående kommune ikke givet klagevejledning suspenderes fristen dog, jf. Ankestyrelsens principafgørelse R-10-03.

Uanset, om der er uenighed mellem to kommuner om, hvorvidt en borgers aktuelle opholds- og handlekommune har ret til refusion fra en tidligere opholdskommune, har handlekommunen fortsat pligt til at yde hjælp til borgeren i over-

ensstemmelse med de gældende regler, herunder serviceloven, mens uenigheden pågår.

Borgeren har således uændret ret til hjælp efter lovgivningen fra sin handlekommune, uanset en eventuel uenighed mellem denne kommune og en anden kommune om betalingen.

Reglerne om handlekommune findes i § 9 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Udgangspunktet er, at en person har opholdskommune, hvor personen har sin bopæl eller sædvanligvis opholder sig, og at denne kommune har pligt til at yde hjælp, dvs. at kommunen er både handle- og betalingskommune.

Efter § 9, stk. 7, gælder dog den undtagelse, at en tidligere opholdskommune forbliver handlekommune for ydelser efter serviceloven i en række situationer, hvor denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at personen i en anden kommune har fået ophold i nærmere angivne boformer m.v. Den tidligere opholdskommune er således i disse tilfælde både handle- og betalingskommune for ydelser efter serviceloven.

Af retssikkerhedslovens § 9 stk. 10, følger, at hvis der opstår uenighed mellem to eller flere kommuner om, hvilken kommune der er en persons opholdskommune, må den af de uenige kommuner, som personen har eller senest har haft folkeregisteradresse i, fungere som opholdskommune, indtil det er afklaret, hvilken kommune der er rette opholdskommune. Når den rette opholdskommune er blevet bestemt, og den fungerende opholdskommune ikke er personens opholdskommune, yder opholdskommunen refusion for den fungerende opholdskommunes udgifter i den periode, hvor uenigheden har bestået

Denne regel gælder også, hvis der opstår uenighed mellem to kommuner om, hvilken kommune der har pligt til at yde hjælp efter den nævnte regel i § 9, stk. 7.

Hvis der opstår uenighed mellem to kommuner om, hvilken kommune der er en borgers rette opholdskommune, eller om, hvilken kommune, der er en borgers handlekommune med hensyn til ydelser efter serviceloven, vil der hermed være en kommune, der foreløbigt skal fungere som handlekommune og har pligt til at yde borgeren hjælp efter den sociale lovgivning, mens uenigheden mellem kommunerne står på. En sådan uenighed kan som anført ovenfor afgøres af Ankestyrelsen.

Manu Sareen

/ Anita Hørby